

बाहेरगावच्या लेखकांना मुंबईच्या निर्मात्याकडे संहिता पाठवण्यासाठी अप्रोच नसतो. तोही त्यांना मिळवून देण्याची माझी इच्छा आहे. त्यांना एकत्र आणणं हाही माझ्या योजनेचा एक भाग आहे.

निर्मात्यांना नाट्यव्यवसायात ठामपणे उभं रहायचं असेल तर मंदीच्या लाटेला धीरानं तोंड देणं त्यांना भाग आहे. अन्यथा या व्यवसायातून निवृत्त होण्यावाचून दुसरा मार्ग नाही. नुकसान सोसायलाही मर्यादा असतात हे मान्य करूनही मला असं वाटतं की या परिस्थितीला हातपाय न गाळता धीरानं सामोरं जाणं भाग आहे. मराठी रसिकांना गंभीर, दर्जेदार नाटकं नको आहेत असं नाही. ही एक फेज आहे. ही कायम स्वरूपाची स्थिती नाही. हेही दिवस जातील !

पण नुसतं हेही दिवस जातील असं म्हणून स्वस्थ बसणंही खरं नाही. प्रेक्षकांना रंगभूमीकडे वळवण्यासाठी काय करायला हवं याचाही गंभीरपणे विचार करायला हवा. आज गावोगावीचे कंत्राटदार गंभीर नाटकं लावीत नाहीत. कारण उत्पन्न आणि खर्च यांचा मेळ बसत नाही. तिकीटांचे दरही भरमसाट असतात. बाहेरगावी दर्जेदार नाटकांचे जास्तीत जास्त प्रयोग व्हावेत आणि ते प्रेक्षकांना परवडणाऱ्या दरांत पहाता यावेत यासाठी मी एक योजना सुचवीत आहे. तिचं सर्वसाधारण स्वरूप असं आहे.

- १) व्यावसायिक नाटक करता येईल असं नाट्यगृह ज्या ठिकाणी आहे तिथल्या नाट्यपरिषदेच्या शाखा ही योजना राबवू शकतील.
- २) नाट्यपरिषदेच्या शाखेनं रसिक मंडळ स्थापन करावं.
- ३) या रसिक मंडळाच्या सभासदत्वाची वार्षिक वर्गणी अ वर्ग रु ८०० व ब वर्ग रु ४०० असावी.
- ४) या वर्गणीत सभासदांना वर्षभरात आठ व्यावसायिक नाटकं, एक संगीत नाटक आणि एक प्रायोगिक नाटक दाखवलं जावं. म्हणजेच अ वर्गातील सभासदांना प्रत्येकी रु. ८० प्रमाणे आणि ब वर्गातील सभासदांना प्रत्येकी रु. ४० या परवडणाऱ्या दरांत १० नाटकं पहाता येतील.
- ५) अ वर्गाचे ५०० सभासद आणि ब वर्गाचे ३०० सभासद केल्यास एकूण उत्पन्न रु. ५,२०,०००/- आणि प्रयोगाचा सरासरी खर्च प्रत्येकी रु. ३५,०००/- धरल्यास एकूण खर्च रु. ३,५०,०००/- होऊन परिषदेला वार्षिक उत्पन्न रु. १,७०,०००/- मिळू शकेल.